

TABORIŠČNIK

Štev. 47., Leto II.

NEDELJSKA IZDAJA

Nedelja 16. febr. 1947.

DUH POSTNEGA ČASA

"Glejte, zdaj je čas milosti, zdaj je dan rešitve!" (2 Kor 6, 2) Tako nam kliče v opomin in opozorilo sv. Cerkev na prvo postno nedeljo po besedah apostola narodov velikega Pavla. Zdaj se morajo srca vseh razgibati v veliki vnemi za lastno posvečenje, za učinkovit napredek rasti duhovnega življenja, "da ne bomo milosti božje nepridoma prejemali" (2 Kor 6, 1). Zdaj nas vabi mati sv. Cerkev, da očistimo naš dušni in telesni suprenaturalni svet, da vzvišimo skrivnost Gospodovega trpljenja. To veliko dejanje Kristusovo, njegovo za nas zve-

ličavno trpljenje zahteva od nas sicer vedno globoko spoštovanje in trajno hvaležnost, ki bi ne smela nikoli prenehati ali popustiti, se ne smela nikoli zabrisati. A vsakdanje življenje premnogokrat tudi versko vnete duše zapraši s posvetnostjo, da pozabimo na Kristusovo odrešilno delo, da nam slika Kristusovega izmučenega obličja prepogosto obledi in nam je samo še v daljavi in nejasnosti pred očmi. Zato je skrbna mati sv. Cerkev vse tako uredila, da nam skozi 40 dni postnega časa ponovno stavlja pred oči naše duše ves globoki pomen Kristusovega odrešilnega dela, njegovega trpljenja in smrti. V tem času naj bi pobožna in dobra dela ter koristno pritrgovanje v jedi, pijači, razveseljevanju, v premagovanju itd. poravnalo vsaj malo to, kar smo v prejšnjem delu leta zagrešili z nezmernostjo, nespodobnostjo, nepokorščino... Zato krotimo upornost mesa, telesa in telesnosti proti duhu! Duh, ki ga vodi Bog s svojimi navodili, opomini, svarili, naj bo krmar našega telesa in zato se mu popolnoma podredimo. Zavečati se moramo, da samo v zadržanosti od jedi se ni bistvo postnega časa in postne cerkvene zapovedi! Silno malo bi nam koristilo in malo sadu bi prineslo naši duši, če bi hoteli postno zapoved, izpolniti samo na ta način, da telesu odtegnemo nekaj hrane, če pa ne bomo istočasno z vso resnostjo skrbeli in se brigali tudi zato, da bo tudi naša duša ostala prosta vsakih nepravilnih dejanj in nerednega poželenja.

Na pepelnično sredo nam duhovnik posuje glavo s pepelom ter naredi s tem simbolično znamenje, s katerim se mi sami priznamo za javne grešnike in spokornike. (Potresanje s pepelom in sprejem spokorniškega oblačila je bilo prvotno v stari dobi sv. cerkve liturgično dejanje samo za javne grešnike, ki so se za javno pokoro prijavili ali so morali javno pokoro delati. To navado pa so pozneje prevzeli tudi drugi verniki popolnoma prostovoljno v duhu krščanske ljubezni in ponižnosti v znak svoje grešnosti in slabosti.)

V vsej dobi postnega časa stoji pred nami Gospod Jezus Kristus, kot vzor, vodnik, ki je svoje veliko dejanje sprave z Bogom Očetom dovršil in zapečatil s tem, da je prelil svojo zadnjo kapljo krvi na Križu za rešitev človeštva.

Pred našimi duševnimi očmi stoji trpljenje Kristusovo kot delo žrtve, ki se je prostovoljno dala v uničenje za spravo, za zadoščenje med Bogom in človeštvom, da obnovi zopet porušeno harmonijo, pravi red, ki je nekoč vladala med Stvarnikom in stvarjo. In to trpljenje se vrsti dejanje za dejanjem pred našimi duševnimi očmi, mi pa ga moramo spremljati, se vanj vživeti in ga v duhu hvaležnosti in ljubezni do Boga iznova v nas oživljati.

Opomin k pokori in spomin trpljenja Kristusovega sta dve nerazdružni stvari, ki ju stavlja sv. Cerkev pred nas ves postni čas. S tem spoznavamo in začenjamo ceniti in spoštovati post, pritrgovanje in zatajevanje, ki dobi s pomočjo dejanske milosti božje neprecenljivo vrednost v božjih očeh in nam samim posreduje lastno posvečenje.

GOSPOD, V ROKAH ME SVOJIH NOSIŠ...

Bodočnost temna je pred mano,
skrivnost neznana jo ogrinja,
begunstva bolečino, rano
v solze pekoče mi spreminja.

Kaj mi bodočnost bo rodila,
v skrbah utrujen pozvedujem,
me bo rešila, pogubila,
molče ljudi vsak dan vprašujem.

In vendar, Bog, si vedno z mano,
dobrote, milosti mi siplješ,
deliš mi kruh, vsakdanjo hrano,
kot mati dete mene ziblješ.

Podaril meni si življenje,
ga varuješ in ohranjuješ,
spreminjaš v radost mi trpljenje,
pot zemeljsko mi razsvetljuješ.

Gospod v rokah me svojih nosiš
ponujaš mi ljubezen svojo,
le v Tebe naj zaupam prosiš,
in verujem v previdnost tvojo.

"KO SE ZDI, DA JE VSE IZGUBLJENO, TAKRAT SE ZAČNE URA VELIKIH DUŠ".

(Lacordaire)

"V RIMU STA BILA DVA TEMPLJA, KATERIH SKRAJNA DELA ABSIDE STA SE DOTIKALA? EDEN JE BIL POSVEČEN KREPOSTI; DRUGI PA ČASTI. V DRUGEGA NISI MOGEL PRITI, NE DA BI VSTOPIL V PRVEGA." (Lacordaire)
(Smisel: Temelj za pravo čast je krepost).

POSREDOVANJE CERKVE V SOCIJALNIH VPRAŠANJIH

Toda pri propagandnem delu za uveljavljanje evangelija v socialnem vprašanju pa se morajo katoličani držati navodil Cerkve, ki je tudi v tem pogledu učiteljica in čuvarica resnice.

Katoliška Cerkev, ki je pooblaščená, razlagati evangelij, ima pravico, posredovati tudi v socialnih zadevah. To pravico je Cerkev že večkrat porabila, zlasti v socialnih okrožnicah: "Rerum novarum" Leona XIII., "Quadragesimo anno" Pija XI., v radijskih poslanicah Pija XII., o binkoštih 1941 in o božiču 1942. Pij XI. sklicujoč se na Leona XIII. piše v "Quadragesimo anno" takole: "Naša dolžnost in pravica je, da z najvišjo oblastjo razsojamo tudi v gospodarskih in socialnih stvareh. Gotovo Cerkvi ni bila poverjena dolžnost, voditi ljudi k zgolj časní sreči ampak k večni. Cerkev se noče in ne sme vmešavati brez upravičenega vzroka v vodstvo čisto posvetnih stvari. Na noben način pa sezato ne more odreči od Boga ji odrejeni dolžnosti, da s svojo oblastjo posreduje, ne v tehničnih stvareh, za katere nima ne potrebnih sredstev niti poslanstva, da o njih razpravlja, ampak o vsem tem, kar je v zvezi z nramnostjo. Resnično v tej zadevi, od Boga nam izročeni zaklad resnice in stroga dolžnost oznanjati in razlagati ves nramni zakon, in tudi kaj bo prilično ali neprilično, zahtevati njegovo izpolnjevanje, podreja in postavlja Naši vrhovni sodbi tudi socialni in gospodarski red." In papež dalje razlaga, kako sta gospodarski in socialni red med seboj povezana in drug od drugega odvisna.

Pij XII., sledeč stopinjam svojih prednikov, razlaga: "Cerkvi zatajila sama sebe, prenehala bi biti mati, če bi ostala gluha za trpeči otroški krik, ki od vseh strani prihaja do njenih ušes. Ona pred vsemi razgláša neomajna in temeljna pravila človeškega sožitja in jih varuje pred vsakim zavijanjem, napačno razlago in zmoto. Cerkev nima zahtev v čisto praktičnih in tehničnih stvareh socialnega vprašanja toč v stvareh nramnega reda je njena nepremagljiva pravica, da sodi, če so obstoječe osnove socialne ureditve v skladu z nespremenljivim redom, ki ga je Bog Stvarnik in Odrešenik razglasil po naravnem pravu in po razodetju."

Vedno in v vsem zvesti naukom in navodilom Cerkve, katoličani stremijo za tem, da uveljavijo Boga tudi v socialni znanosti, da dosežejo, da evangeljski nauk resnično postane kri, ki barva in opleja socialno znanost, sol, ki jo ohranja pred pokvarjenimi zablodami, luč, ki razsvetljuje prostrane in varne razglede, zakaj vsi ne razumejo več, da so gospodarska vprašanja najprej in pretežno nramna vprašanja.

Da bo pa delo katoličanov v resnici uspešno, morajo biti med seboj kar moč edini. Le pod tem pogojem je zjamčena zmaga. Pij XI. priporoča v okrožnici "Quadragesimo anno", "naj se združijo vsi ljudje blage volje, ki hočejo pod vodstvom cerkvenih pastirjev bojevati ta dobri in miroljubni Kristusov boj in vsi naj si pod vodstvom in učiteljstvom Cerkve, vsak po svojih nagnjenjih, sposobnostih in močeh prizadevajo, da prispevajo h krščanski obnovi družbe ne oziraje se na se in na lastne, temveč le na Kristusove koristi, naj ne vsiljujejo svojih idej, čeprav so lepe in prilične, ampak naj se izkažejo pripravljene delati za skupno dobro, da bi v vsem in nad vsem Kristus kraljeval."

=====

"V DUŠI ČLOVEKA NAJDEMO VEDNO NEKO TRDNO TOČKO ZA BOCA. VELIKA UMETNOST PA JE, POISKATI JO IN SE JE POSLUŽITI, TAKO DA NAGNEMO IZHODIŠČE ČLOVEKOVEGA POGUMA IN NJEGOVEGA UPANJA V SKRIVNOSTNO IN NEPREMAGLJIVO BOŽJO KREPOST." (Lacordaire).

VSAK DAN ENA BESEDA IZ SV. PISMA

V Ameriki tiska 2000 časopisov vsak dan 1 besedo iz sv. Pisma na prvi strani. Iz neke centrale zalagajo vse te časopise, ki imajo skupno naklado 14 milijonov.

Krasna misel, ki bi zaslužila, da jo posnemajo tudi drugod.

Iz poročil o vojskah, oborožitvah, brezposelnosti, gospodarskih krizah in drugih

nesrečah, bi ta svetopisemska beseda svetila kot zvezda, ki deli ljudem mir in tolažbo.

Kaj je nam sv. Pismo? Kaj besede iz njega?

Kako prebiramo naše sestavke o svetopisemski molitvi, o psalmih?

Tudi to je vredno premisleka.

IZ molitvenika

STARE IN NOVE ZAVEZE-KNJIGA PSALMOV.

USODA DOBRIH IN HUDOBNIH.

/Psalm 36 - odlomki/

Ta abecedni psalm odgovarja, na vprašanje o plačilu: psalmist opaža, kako so pravični v dvomih, ko vidijo, da gre krivičnim dobro in po sreči. Odgovarja, da bo njihova sreča kratkotrajna in da za njo kmalu pride kazen, kakršno zaslužijo s svojimi grehi. To rešitev vprašanja ponavlja skozi ves psalm: ali kaže kako so hudobni kaznovani, ali pa popisuje srečo pravičnih. Ta rešitev vprašanja o sreči in nesreči sicer drži, vendar kakor vemo, ne vselej: zato je nepopolna. Prihodnjič bomo videli, da zna tudi psalmist še drugače odgovoriti na vprašanje, zakaj je hudobnim dobro in dobrim slabo na tem svetu (Ps 48).

Ne razburjaj se zavaljo hudobnežev,
ne zavidaj njim, ki delajo krivico;
zakaj kakor trava bodo hitro oveneli
in kakor zelišče se posušili.
Upaj v Gospoda in delaj dobro,
da boš prebival na zemlji in jo varno užival.
Veseli se v Gospodu
in dal ti bo, kar ti poželi srce.
Prepusti Gospodu svojo pot
upaj vanj in bo vse urejal.
Dal bo, da kot luč vzide tvoja pravičnost,
da bo kot poldan jasna tvoja pravica.
Umiri se v Gospodu in zaupaj vanj.
Se malo in ne bo brezbožneža,
ko se ozreš na njegovo mesto, ga tam nič več ne bo.
Krotki pa bodo posedli zemljo
in se veselili obilnega miru.
Meč vlečejo iz nožnic brezbožni

in loke napenjajo,
 da streljajo ubožce in siromake,
 da ubijajo nje, ki po pravi poti hodijo.
 Njihov meč bo njim samim prebodel srce
 njihovi loki bodo zlomljeni.
 Bolje je malo, kar ima pravični
 kot silna bogastva krivičnikov.
 Zakaj roke krivičnih bodo omahnile,
 pravične pa bo vzdrževal Gospod.
 Ogibaj se hudega in delaj dobro
 da na veke obstaneš.
 Zlobneži bodo uničeni, rod brezbožnih iztrebljen.

ODKOD NEMIR - KAKO DO MIRU?

Karkoli v človeškem življenju, v njegovem delu in stremljenju, ni v skladu z Bogom, ustvarja nered, disharmonijo, nezadovoljnost in nesrečo. Če v kakem stroju ne deluje v rodu le en majhen del že ves stroj ne deluje kakor bi moral in morda celo popolnoma zastane. Če v človeškem delovanju le ena stran življenja ni v redu, ni v skladu z Bogom in njegovim zakonom, se pričenja nered, neugodje, in nemir srca, ki naravno teži po božjem redu.

To, kar moti pravi red človeškega življenja, imenujemo greh, ki je največji in skoro edini vzrok nemira človeške duše.

Stara pravljica pripoveduje o čudoviti reki v Aziji. Krasna je dežela, ki leži ob dolgem toku te reke. Bujno rastlinstvo, krasni gozdovi, polja in vrtovi, pisano cvetje, mnogovrstno živalstvo, kakor kak paradiz je pokrajina ob reki polna lepote in blaženega miru. Iz temne votline pa izvira umazan potok s strupeno vodo in se izliva v čisto reko. Od tega izliva dalje pa postane vsa reka kalna, strupena. Vse življenje v reki in okrog nje zamrje, vsa lepota izgine, in ob reki se pričenja pusta in mrtva pokrajina brez cvetja, brez drevja in brez ptičjega petja. Tako je v človeškem življenju. Kadar pride v reko človeškega življenja strupeni tok greha, postane ves življenski tok zastrupljen. Človek samega sebe izžene iz paradiza!

Če prebiraš življenje svetnikov, boš našel pri vsakem nekaj svojstvenega, različna borbe, različne težave, trpljenje in križe, toda v enem so vsi enaki: v velikem miru v Bogu! V miru, ki ga svet ne more dati in ki ga svet tudi ne more pojmovati! Tega miru ne more motiti ne bolezen, ne revščina, ne lakota, ne žoja, ne preganjanje in ne umiranje. Blagor ubogim v duhu, blagor trpečim, blagor preganjanim, ker Boga nosijo v svojih srcih, ker trdno upajo, da bo Bog enkrat tudi njih plačilo v večnem miru. Trpe - oziroma čutijo bolečine, kakor drugi, toda z njimi trpi Bog, ki jim daje moči in tolažbe. Vse preneso, vse pretrpe v velikem upanju in tolažbi!

Pa pogledj človeka, ki ne nosi v sebi Boga, čigar življenje ni v skladu z božjo voljo! Koliko nemira, koliko srčnega gorja, kljub takozvanemu veselju in uživanju! Poznal sem dijaka, ki je izgubil vero v Boga. Večkrat je pričel jokati v šoli zaradi srčne puščobe in razdvojenosti sam s seboj! Če gledate Bogu odtujeni svet! Kako se trudi, da bi v sebi zatrl strašni nemir duše s pijačo, uživanjem, s hrupnimi vesellicami, vedni nemir, nikdar se duša ne odpočije, nikdar ne umiri. Čimbolj ubija nemir v duši, tem bolj raste razdvojenost srca.

In ko pride človek tja, kamor vsi hitimo, na zadnjo postajo! Kako lepa je smrt onih, ki so v življenju živeli z Bogom! Njim po vsej pravici zapišemo na grobnem kamnu: Naj počiva v miru! Njegova duša je našla mir, ki ga svet ne more ne kaliti in vzeti! Vse njegovo hrepenenje po resnici, pravici in ljubezni je nasičeno z ne-

skončno božjo resnico, pravico in ljubeznijo. Duša počiva v večnem miru in blaženosti!

Kako strašna pa je usoda onih, ki niso v življenju poznali božjega miru! Večni nemir! Večna žeja po miru, a nikdar utešena niti z rošno kapljico ne! Ta nemir slika lepo naš Gospod: "Ko pa nočisti duh izide iz človeka, bega po pustih krajih, išče miru, pa ga ne najde. (Mat 12, 43).

Kakor je v posameznem človeku vir miru le Bog, tako je tudi v življenju narodov! Le Bog je oni, ki ustvarja mir med narodi! Le greh je, ki ustvarja nemir, hrumenje narodov, ki hujska narod proti narodu, državo proti državi. S Kajnom se je pričelo in se nadaljuje v vsej človeški zgodovini! Ko se narodi odvrnejo od Boga, si sami ustvarjajo vojne, nemir, gorje in trpljenje!

Zato nas Cerkev uči tako lepo moliti: "O Bog pravir in ljubitelj miru, daj nam milost, da bomo utrjeni v ljubezni do Tebe in da se ne bomo nikdar ločili od Tebe po vabi k grehu". (Maša na praznik sv. Janeza Pakundo 12. jun.) In zopet pri sv. maši molimo vsak dan z duhovnikom: "Daj Gospod svojim služabnikom oni mir, ki ga svet ne more dati, da bodo naša srca Tvojim zapovedim vdana, in da bodo časi mirni pod Tvojim varstvom."

Združeni z Bogom miru so kristjani vedno molili za mir! Naj bi tudi naša srca vedno ostala združena z Bogom miru in v molitvi za - mir!

CERKEV NA POHODU

ZEMELJSKI OSTANKI SV. MALE TEREZIJE, ki so jih nosili po Franciji od vasi do vasi so vzbudili veliko versko navdušenje ljudskih množic. Pobožnost Alzačanov do svoje narodne svetnice pa je presegla vse meje. Neštevilne so milosti, duhovne in telesne, katere je prejelo ljudstvo na priprošnjo svoje Male Cvetke. Njene zemeljske ostanke so slovesno nesli iz Strassburga proti Domremyju, Troyesu v Liseux

8.000 PROMETNIH DELAVCEV iz Irske si odtrga vsak mesec določeno vsoto od svoje borne plače. S tem denarjem se vzdržuje v semenišču 10 bogoslovcev, ki se pripravljajo na duhovski stan.

DUHOVNIH VAJ V HOLANDSKI VOJAŠNICI, katere so organizirali jezuiti iz Maestricta se je udeležilo 500 vojakov, ki so določeni za Indonezijo.

VEČ KOT 1.500.000 ROMARJEV je leta 1946, počastilo v Masabiellskivotlini v Lurdu brezmadežno lursko Devico. Časopisi poročajo, da so bili vsi romarji silno pobožni in so se zavedali resnosti časa. Cerkevne oblasti so se zavzele, da izboljšajo ceste in promet okrog Lurda, ker letos pričakujejo ogromen naval romarjev.

ŠEST MLADIH FRANČIŠKANSKIH DUHOVNIKOV se je v novembru vkrcalo na ladjo. Šli so v Salern v Hindustanu oznanjat ljubezen Kristusovo med nesrečne gobavce.

MARŠAL ČANGKAJSEK je pred kratkim govoril gojencem častniške šole in je med drugim to-le dejal: "Nemnim sem se predstaviti vam lik vojaka, kakršnega si želim, da služi kitajski republiki. To je lik katoliškega duhovnika - misijonarja, kakršnega najdete na Kitajskem. Ti duhovniki so pravični, pošteni, vztrajni, v težavah neuklonljivi in neutrudljivi, kadar gre za dobro stvar."

PO NAJNOVEJŠIH PODATKIH deluje v misijonih 22.607 duhovnikov, 10.791 redovnih bratov in 56.775 redovnic. To je armada 90.000 ljudi, ki so se odrekli osebnemu dobičku, sreči tihega družinskega življenja in so vse svoje življenje posvetili skrbi za neumrjoče duše. Podprimo jih z molitvijo in žrtvami.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Po milosti božji smo deležni

božje narave.

Sv. Peter pove jasno:

"Bog nam je dal dragocene in največje obljube, da bi po njih postali deležni božje narave." (2 Ptr. 1, 14) Deležni božje narave!

To skrivnostno deleženje božje narave, življenja Boga samega, ki je polno lepote, vzvišenosti in svetosti naše duše, se imenuje posvečujoča milost božja.

Podobni Bogu.

S tem ne mislimo reči, da imamo po posvečujoči milosti božji božjo naravo, zakaj potem bi bilo toliko božjih oseb, kolikor duš bi bilo v milosti... S tem tudi ni povedano, da smo del božanstva, zakaj Bog je eden in nedeljiv. "Deležni božje narave" nam pove, da prejmemo po posvečujoči milosti božji nadnaravno lastnos, po kateri postanejo naše duše podobne Bogu. O marsikaterem otroku pravimo: "To je pa cel oče." S tem ne mislimo reči, da je otrok isto kot oče, ampak, da ima na svojem značaju lastnosti, ki ga delajo podobnega očetu. Ako rečemo, da smo po milosti božji podobni Bogu, hočemo reči, da so v nas neke lastnosti, ki nas delajo podobne Bogu.

V čem je bistvo te bogupodobnosti?

Že pri stvarjenju človeka je dal Stvarnik človeku bogupodobnost: "Naredimo človeka po svoji podobi".

Bog je neskončen Um. Tudi nam je dal razum, s katerim spoznavamo stvari, na človeški način. Bog je tudi vsemogočna Volja, ki nam je dal svobodno voljo, po kateri se lahko med več možnostmi odločimo za eno. Po teh dveh sposobnostih smo razumna bitja, osebe, ki se bistveno ločimo od mrtvih stvari in živali.

Toda mi nismo Bogu podobni samo po razumu in svobodni volji. Po teh dveh odlikah, ki krasita vse ljudi (izjema so umobolni), so Bogu podobni vsi, tudi pogani neverniki in brezbožniki. Po milosti božji prejmemo še neko višjo bogupodobnost, ki presega vse, kar si more človeški um misliti, in po čemer more človeško srce hrepeneti. Bogupodobnost, ki nam jo vtisne milost božja, nas dvigne v nadnaravni red in nas naredi sposobne vršiti nadnaravna dejanja. Naše življenje

milosti božje postane podobno notrenjemu življenju Boga.

Ko o teh stvarih razmišljamo, moramo vedeti, da smo že stopili v svet božjih skrivnosti, ki jih ne razumemo, pa se jim mora naš razum ukloniti, ker pravi Gospod: "Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan."

DRUŽBA KATOLIČANOV SPOZNAVALCEV

Takih katoličanov namreč, ki hočejo javno pred vsem svetom pokazati svoje katoliško prepričanje in zanj navdušiti tudi druge. Taka družba je bila pred leti ustanovljena v Londonu. Ustanovil jo je nek sodnik, vzoren, moderen laiški apostol.

Lister Drummond - tako je bilo ime temu možu - je prestopil v kat. Cerkev v svojem 19 letu. "Mnogo logičnega razmišljanja in še več molitve me je pripeljalo na to pot," je sam nekoč rekel. Potem ni bilo nobene katoliške reči katere ne bi bil podpiral. Bil je znan pojav v katoliških vojaških in mornarskih društvih. Njegovo veliko hrepenenje je bilo - spreobrniti Anglijo. Neprestano se je pečal z mislijo, kako bi sam pripomogel k uresničitvi tega cilja.

Opazil je, da je bilo na londonskih ulicah, kadar je bila kaka procesija, po navadi zelo velike ljudi, ki so gledali v spoštljivem molku. Ti ljudje so bili po večini neverni. Tudi to mu ni ušlo izpred oči, da imajo katoliški govorniki, ki so govorili na javnih londonskih cestah, veliko poslušalcev, tudi po večini nekatoličanov.

Kot sodnik je imel velik govorniški dar in je tudi dobro poznal človeka. Te njegove zmožnosti so mu pripeljale h predavanjem na javnih londonskih prostorih zelo veliko poslušalcev vseh nazorov. Pa mu to še ni zadoščalo.

V zgodovini je veliko bral o raznih romarskih pohodih. Tudi to je uporabil koristno. Nekega dne je storil to-le:

Popolnoma sam je prehodil v opoldanskih urah, ko je bil promet največji, "pot angleških mučencev" od Newgate do Tyburna in molil rožni venec. Nekaj dni kasneje je že imel več mladih ljudi, ki so rekli, da so pripravljene njegov zgled posnemati. To je bil temelj nove družbe očitnih katoličanov, spoznavalcev, katere delavnost obstoji izključno v tem, da svojo vero javno, svobodno in odkrito priznavajo, kjerkoli se jim nudi ugodna prilika.

Vsakoletna procesija od Newgate do Tyburna je postala velika verska manifestacija, katere se tisoči udeležujejo. Lister Drummond je bil tisti, ki je uvedel "rdečo maščo" (po barvi mašne obleke) s katero se vsako leto otvori sodno leto v Angliji. Umrli je l. 1916.

Kaj more storiti en sam mlad, navdušen in požrtvovalen katoličan. Cilj mu je bil spreobrniti Anglijo in je prišel že zelo daleč.

S l o v e n s k i f a n t i n d e k l e, ali nimata vidva podobnih ciljev? Dosegla jih bosta le, če bosta po Drummondovem zgledu dovolj močna, da vaju ne bo v nobenem položaju sram očitno pokazati svoje katoliško prepričanje. Taki zgledi bodo prepričevali, vabili, vlekli nase in spreobračali.

- o - o - o - o -

- o - o - o -

- o - o -

- o -

BREZNO SE ODPIRA

(Nadaljevanje).

Sam bom šel s teboj in doktorja prosil. Gotovo je še od včeraj truden, pa ga bova že preprosila, da bo še enkrat šel, saj je dober mož.

Res je šel sam z Ančko do zdravnika, mu vse razložil, kaj je naredil Brlogar, in ga lepo prosil, naj gre še enkrat gori, čeprav je tako huda pot. Zdravnik je bil takoj pripravljen. "Če je on toliko postavil na kocko, bi bilo vendar nečloveško, da bi se jaz ne spustil na to pot. Kar hitro pojdimo! Upam, da bo še pravi čas, pa trda gorjanska korenina je, ga bomo že še pripravili do tega, da bo spet vstal," je dajal obema poguma.

Andrej se je poslovil od njih in še ponovno obetal, da bo prišel, kakor hitro bo mogel. Naj pozdravijo mater in še prav lepo Brlogarja in se mu še v njegovem imenu zahvalijo, je še naročal in kar ni mogel odtrgati pogleda od odhajajočih. Potočar in zdravnik sta šla urno naprej, Ančki je pa Potočar naročil, naj pelje ostale domov, pa naj nikar preveč ne hite, bo že on uredil, da bo vse prav. Kmalu sta zginila proti puštalskem mostu, saj sta bila oba urna, Potočarja je kar podila skrb, kaj bo s sosedom.

Brlogarju se je bledlo. Klical je venomer, sedaj svojega Tončeta, sedaj Potočarico, naj se trdno drži, se boril z vodo, pa spet prosil Potočarja, naj bo vendar pameten in že odneha in pozabi na nesrečni razpor, ki je prišel med nju. Niti za trenutek ni bil miren v postelji, da se je revež kar kopal v znoju.

V takem stanju sta ga našla zdravnik in Potočar, ki je prišel z njim. V očeh se je začelo bliskati Potočarju, ko je videl in slišal, kako se revež bori za njegovo ženo v nezavesti in kako bi še v nezavesti rad končal spor, ki je bil med njima. Useknil se je, sedel na stol poleg postelje, ga prijel za roko in ga začel klicati: "Tine, Tine, pridi že vendar k sebi!" Pa je bilo zastoj. Vsedel se je k peči in zaril obraz v dlani. Kako živo mu je stopil pred oči kraj, kjer ga je nagovarjal in prosil, naj pozabi, naj bosta spet dobra soseda pa ga je zavrnil in ga prav s pestjo spet udaril tja, kjer ga je najbolj bolelo. Za plačilo mu je rešil ženo in otroka. Kako silno majhen in grd se je zazdel sam sebi in kako otroško svojeglav in neumen. "Le čemu sem ga takrat, ko je prinesel in pokazal vso dobro voljo, se tako ponižal, da me je prosil, še tako zlobno uščipnil. Oh, ko bi se zdajle prebudil, obe roki bi mu dal, pa ga poprosil, da pozabi, da sem bil tako grd do njega prav do zadnjega. Kaj sem le imel od tega?"

Zdravnik je takoj videl, da bo res pljučnica: "Bomo videli, kaj bo, kako se bo obrnilo. Hudo je že, hudo, pa le upajmo, da se bo na prav obrnilo. Obkladke mu čim večkrat menjajte, pa zdravila prav dajajte. Kakor hitro bom mogel, bom pa spet pogledat prišel. Pa še po Gospoda pošljite, saj veste, v božjih rokah smo in pljučnica je muhasta, se lahko obrne na dobro, pa tudi na slabše. Potolažil je še ženo in Ančko, ki sta pri zadnjih besedah udarili v jok, še enkrat naročil, naj skrbno pazijo nanj, potem pa je stopil še k Potočarici in od nje domov.

Brlogar se je proti večeru zavedel. Le za kratke hipe je še padal v bledenje. Po večerji je spet prišel Potočar in se usedel k postelji. Ona in Ančka sta imeli zadosti opravka v hlevu in kuhinji, da je bil dalj časa sam pri sosedu. Prijel ga je za potno roko in se sklonil k njej: "Tine, ali moreš pozabiti, kar je bilo med nama? Vidiš, zadnjič si mi ti ponujal roko, pa sem bil tak, da sem te prav

grdo usekal z jezikom, namesto, da bi pozabil kot si ti. Tega pa, kar si mi sedaj naredil, ne morem pozabiti. Kot žerjavica me žge, da si mi tako povrnil mojo sovražnost. Če sem kdaj verjel, da si mi hotel ubiti otroka, saj veš, da sovražstvo človeka zneša, dasem bil zmogel tudi to verjeti, zdaj vem, da to ni moglo biti res, ko si mi prav tistega otroka z vode rešil, pa še ženo zraven. Oba bi bila utonila, če bi tebe ne bilo. Pa še sam si zaradi tega tako nevarno pljučnico dobil. Pozabi, pa bodiva spet soseda, kot sva bila, seveda, če ti nisem že preveč hudih ur naredil. -

Brlogar se je trudno, pa srečno nasmejal. "Hvala Bogu Matevž, da je do tega prišlo. Rad, prav rad, ti dam roko, samo ne govori o tem toliko, ko ni besede vredno. Kar na vse, kar je bilo čisto pozabiva. Jaz kar misliti ne morem, kako bo spet veselo in prijetno pri nas. Zdi se mi, da sem že kar sedaj toliko boljši, da bi lahko vstal." Soseda sta si krepko stisnila roki in se prijateljsko pogovarjala naprej. Brlogarica, ki je prišla v hišo, kar ni mogla skriti veselja. "O, Matevž, prav da si ga prišel pogledat, tak revež je bil prav do večera. Zdaj pa vidim, da je veliko boljši, mogoče še po gospoda ne bo treba pošiljati." "Ne, Ana, tisto pa ne. Zdravnik že ve, kako je. Če naroči, je treba ubogati. Kar k patru Vilibaldu stopi, če more, naj kar on pride, prijatelja sva, z njim bom še najlažje opravil. Ti Matevž, bi pa še dva moža pripeljal jutri s seboj, da bom tudi to uredil, če bi kaj huđega bilo." Spet sta zajokali Ančka in ona, da ju je komaj potolažil, da to še ni nič huđega, ampak le pametno, če uredi. Ozdravil bo potem še lažje, ko nobene skrbi ne bo imel.

VELIKO VRNITEV

Sveti oče je 22.11.1946 sprejel udeležence francoskega romanja "Le grand retour". To ni navadno romanje, temveč pravi potujoči misijon; z velikim križem na čelu in s kipom Naše ljube Gospe iz Boulogne hodijo od kraja do kraja. Romarji - stalnih je 269, priložnostnih pa nič koliko - so se dvignili na pot iz Lurda 23. marca 1943, to je na dan, ko se je Francija posvetila Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Odtlej so obiskali že nad 12.000 župnij v 81 francoskih škofijah, organizirali nad 2.500 posebnih tridnevnic in devetdnevnic, brezplačno razdelili na milijone propagandnih listkov, podobic, rožnih vancev in podobnega; v 44 mesecih so prehodili nad 45.000 km, večinoma peš in bos. Njihovo romanje je povsod obrodilo obilno duhovne sadove, številna spreobrnjenja, duhovno obnovo in porast v gorečnosti.

Za neposredni cilj so si postavili pridobiti čim več ljudi za posvetitev M.brezmadežnemu Srcu, da bi se tako ves francoski narod popolnoma povrnil k Bogu (od tod ime njihovega romanja: Le grand retour, velika vrnitev). Doslej so zbrali že deset milijonov podpisanih posvetitev iz vseh ljudskih slojev.

Romarji, ki uživajo duhovno oporo vsega francoskega episkopata in imajo med seboj zastopnike skoraj vseh važnejših redov, se odlikujejo po duhu velike spokornosti in molitve, s katero spremljajo svoje obnovitveno delo. Hodijo, kakor smo rekli, večinoma peš in bos (tudi od italijanske meje do Rima so hodili peš). Ponoči veliko bedijo in molijo, zlasti kadar se ustavijo pri kakem znamenitem romarskem svetišču, ki jih na Francoskem ni malo. Opravljajo tudi druga spokorna dela. Na ta način hočejo priversti rojake nazaj h Kristusu.

Papež jim je v nagovoru dejal: "Hodite naprej po poti, ki ste nanjo stopili. To je prava pot, pot molitve in pokore, kraljevska pot križa. - Le po tej poti bomo hudiča ošabnosti, počutnosti in sebičnosti, ki je osvojil svet in ga drži v sužnosti, prisilili, da se umakne...

(Dalje prihodnjič.)